

Startside>Lovgivning og retspraksis>National lovgivning

På det civile retlige område vil verserende sager og sager, der er indledt inden overgangsperiodens udløb, fortsætte i henhold til EU-retten. E-Justice-portalen vil – i overensstemmelse med en aftale med Det Forenede Kongerige – fortsat indeholde relevante informationer vedrørende Det Forenede Kongerige indtil udgangen af 2022.

Den originale sprogudgave af denne side [en](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Swipe to change

engelsk

National lovgivning

England og Wales

Denne side indeholder oplysninger om lovgivning og juridiske databaser i forbindelse med retssystemet i Det Forenede Kongerige, med særlig fokus på England og Wales.

Der findes ingen officiel oversættelse af den sprogudgave, du ser.

Her kan du få adgang til en maskinoversat udgave af indholdet. Vær opmærksom på, at oversættelsen kun tjener til at give læseren en kontekst.

Indehaveren af siden påtager sig intet som helst ansvar for kvaliteten af den maskinoversatte tekst.

-----dansk-----bulgarskspanskjekkisktyskestiskgræskfranskroatiskitaliensklettisklitauiskungarskmaltesisknederlandsk
polskportugisiskrumænsksslovakiskslovensksfinsksvensk

Retskilder

De primære retskilder i England og Wales i Det Forenede Kongerige er:

primær lovgivning i form af **love vedtaget af Det Forenede Kongeriges parlament**, **love vedtaget af Wales' nationalforsamling** samt **foranstaltninger fra Wales' nationalforsamling**

EU-lovgivning

sekundær (eller underordnet lovgivning) i form af **bekendtgørelser** fra regenten, Det Forenede Kongeriges regering, den walisiske regering eller anden myndighed. Anden sekundær lovgivning kan være udstedt i form af **administrative forskrifter**

common law (sædvaneret), som er udviklet gennem retsafgørelser

Lovgivningsmæssige instrumenter – beskrivelse

Primær lovgivning, eller love vedtaget af parlamentet, udarbejdes af det Det Forenede Kongeriges parlament i London og gælder for hele Det Forenede Kongerige eller dele heraf. Wales' nationalforsamling kan vedtage love på 20 uddelegerede områder anført i Schedule 7 til **Government of Wales Act 2006 (lov om den walisiske regering fra 2006)**. Anden primær lovgivning kan udarbejdes af regenten i forskellige former, såsom ministerielle bekendtgørelser, proklamationer, kongelige retskendelser, kongelige instruktioner, forskrifter og såkaldte "åbne kongelige skrivelser" (litterae patentis).

Sekundær lovgivning udarbejdes i henhold til beføjelser, der er lovbestemte eller tildelt af dronningen, en minister, en afdeling (et ministerium), walisiske ministre eller andre organer eller personer. Denne lovgivning omtales også som administrative retsforskrifter eller sekundær lovgivning, og den af en lovgivende forsamling vedtaget lov, der tildeler beføjelserne, kaldes bemyndigelsesloven eller hovedloven. Sekundær lovgivning har mange forskellige navne, såsom ministerielle bekendtgørelser, forskrifter eller regler, og under et kaldes de "bekendtgørelser" eller "lovbestemte regler".

I juli 1999 blev visse lovgivende beføjelser flyttet fra det britiske parlament til Wales' nationalforsamling i Cardiff. Forsamlingen fik beføjelser til at udarbejde bekendtgørelser med indflydelse på Wales, men den primære lovgivning vedrørende walisiske forhold blev fortsat udarbejdet af Det Forenede Kongeriges parlament. Efter **Government of Wales Act 2006** fik forsamlingen beføjelser til at vedtage foranstaltninger (primær lovgivning) vedrørende walisiske forhold, når det Forenede Kongeriges parlament har godkendt overdragelsen af lovgivningsbeføjelser, der dækker de i loven nævnte emner. Foranstaltningerne skal imidlertid godkendes af regenten, inden de bliver lovgivning. Forsamlingen har ansvar for områder, der omfatter økonomisk udvikling, uddannelse, miljø, sundhed, boligforhold, turisme og transport, men har ikke ansvar for hverken den civile retlige eller strafferetlige lovgivning. Walisisk lovgivning udarbejdet af forsamlingen og de walisiske ministre (den walisiske forsamlingsregering) udarbejdes på både engelsk og walisisk.

Beføjelserne til at indgå **internationale traktater** på vegne af Det Forenede Kongerige ligger hos staten – dvs. regenten alene, der handler på vegne af Det Forenede Kongeriges regering. Det britiske parlament spiller for øjeblikket ikke nogen formel rolle ved udarbejdelsen af traktater, men når traktaten kræver en ændring af Det Forenede Kongeriges lovgivning eller bevilling af offentlige midler, stemmer parlamentet på normal vis. I forbindelse med EU-traktater kræves der ny lovgivning, for at de kan gennemføres i Det Forenede Kongerige, og de er derfor underlagt parlamentariske undersøgelser. Når Constitutional Reform and Governance Act 2010 (loven om forfatningsreform og regeringsførelse fra 2010) træder i kraft, kan en traktat ikke ratificeres, medmindre a) en minister først har forelagt en kopi af traktaten for parlamentet, b) traktaten er blevet offentliggjort, og c) parlamentets kamre efter 21 mødedage ikke har besluttet, at traktaten ikke skal ratificeres.

Regelhierarki

Når der opstår konflikter mellem de forskellige retskilder, er domstolene det primære forum til løsning af dem. Tvister vedrørende fortolkningen af lovgivningen kan også løses af domstolene. Eftersom der ikke findes nogen grundlov i Det Forenede Kongerige, er det ikke muligt at få prøvet en lov vedtaget af parlamentet med den begrundelse, at den er "grundlovsstridig". I den **forfatningsretlige doktrin om "parlamentarisk suverænitet"** hedder det, at Det Forenede Kongeriges parlament er den øverste lovgivende magt i den forstand, at parlamentet kan udarbejde og ophæve en hvilken som helst lov, og at ingen kan ophæve eller gøre indsigelse mod gyldigheden af en lov vedtaget af parlamentet.

Doktrinen om parlamentarisk suverænitet begrænses imidlertid af Det Forenede Kongeriges medlemskab af EU. I kraft af EU-loven af 1972 udgør EU-lovgivningen en del af lovgivningen i England og Wales (og Skotland og Nordirland). National lovgivning skal fortolkes sådan, at den så vidt muligt er forenelig med EU-lovgivningen.

Menneskerettighedsloven af 1998, der indføjede den europæiske konvention om menneskerettigheder i britisk lovgivning, giver domstolene flere beføjelser til at sætte spørgsmålstegn ved love vedtaget af parlamentet. Fortolkningen af national lovgivning skal så vidt muligt være forenelig med rettighederne i konventionen.

Domstolenes afgørelser, og især appeldomstolenes, spiller en vigtig rolle i udviklingen af lovgivningen. Ikke alene træffer de bindende afgørelser vedrørende fortolkningen af lovgivningen, men de danner også grundlag for common law, der er afledt af domstolsafgørelser i tidligere sager (eller retspraksis). For så vidt angår, hvilke domstolsafgørelser der binder andre domstole, er det generelle princip, at domstolen er bundet af tidligere afgørelser truffet af en højere domstol.

I forbindelse med EU-lovgivning er **EU-domstolen** den højeste myndighed. Overhusdommerne i Overhuset har fungeret som øverste retsinstans i Det Forenede Kongerige, men de blev erstattet af den nye højesteret den 1. oktober 2009. De tidligere overhusdommere blev de første dommere i højesteret, og senioroverhusdommeren blev udnævnt til højesteretspræsident.

Institutionelle rammer

Institutioner med ansvar for at vedtage retsregler og beslutningsprocedurer

Primær lovgivning udarbejdes af **Det Forenede Kongeriges parlament** i London. Inden et **lovforslag** bliver til en lov vedtaget af parlamentet, skal det godkendes af begge parlamentets kamre: Underhuset og Overhuset. Nedenstående trin gennemgås i begge kamre:

førstebehandling (formel fremlæggelse uden debat)

andenbehandling (generel debat)

behandling i udvalg (detaljeret gennemgang, debat og ændringsforslag. I Underhuset foregår dette trin generelt i et offentligt lovforslagsudvalg)

rapportrin (mulighed for yderligere ændringsforslag)

tredjebehandling (sidste chance for debat, ændringsforslag er mulige i Overhuset).

Når et lovforslag har været igennem begge kamre, sendes det tilbage til Underhuset (hvor det startede), for at Overhusets ændringer kan vurderes.

Begge kamre skal være enige om den endelige tekst. Lovforslaget kan sendes frem og tilbage mellem de to kamre mange gange, før der opnås enighed om teksten til lovforslaget. Når dette sker, skal regenten stadfæste lovforslaget.

Primær lovgivning udarbejdes også af **Wales' nationalforsamling**. Inden et lovforslag bliver til national lov, skal det behandles og vedtages af nationalforsamlingen og stadfæstes af regenten. En lov vedtaget af forsamlingen fuldbyrdes på alle områder i Wales, hvor det er relevant.

Behandlingen i forsamlingen af et lovforslag fra regeringen består normalt af en proces i fire trin:

Trin 1: behandling i et eller flere udvalg af det overordnede princip i et lovforslag eller en foranstaltning og opnåelse af enighed i forsamlingen om de overordnede principper.

Trin 2: detaljeret behandling i et udvalg af et lovforslag eller en foranstaltning og eventuelle ændringsforslag fremsat af forsamlingens medlemmer.

Trin 3: detaljeret behandling i forsamlingen af lovforslaget eller foranstaltningen og eventuelle ændringsforslag fremsat af forsamlingens medlemmer. Presiding Officer (formanden) afgør, hvilke ændringsforslag der skal behandles i forsamlingen.

Trin 4: afstemning i forsamlingen med henblik på vedtagelse af den endelige tekst i lovforslaget eller foranstaltningen.

Når et lovforslag har været gennem alle de parlamentariske trin i Det Forenede Kongeriges parlament eller Wales' nationalforsamling, skal **regenten** stadfæste lovforslaget, hvorefter det bliver til **lov**. Foranstaltninger i Wales' nationalforsamling skal godkendes af dronningen.

Primær lovgivning kan generelt kun ændres eller ophæves af ny primær lovgivning. Der findes imidlertid undtagelser, hvor visse ændringer og ophævelser kan gennemføres ved hjælp af bekendtgørelser. Dette omfatter gennemførelse af EU-forpligtelser eller en lovgivningsmæssig reform, der reducerer eller eliminerer regelbyrder. Sådanne bekendtgørelser skal imidlertid godkendes af begge kamre, inden de udarbejdes.

Primær lovgivning træder i kraft i overensstemmelse med de **ikrafttrædelsesbestemmelser**, der er indeholdt i loven eller foranstaltningen. I loven eller foranstaltningen kan der være angivet en specifik dato for dens ikrafttræden. Dette kan være øjeblikkeligt efter regentens stadfæstelse af loven, på en bestemt dato (generelt mindst to måneder efter regentens stadfæstelse) eller på en dato, der skal specificeres af ministeren eller ministeriet i form af en ikrafttrædelsesbekendtgørelse. Der kan være forskellige datoer for forskellige bestemmelser i en lov.

Ikrafttrædelsesdatoen for sekundær lovgivning angives generelt i selve bekendtgørelsen. Undtagelsesvis offentliggøres ikrafttrædelsesdatoen i en meddelelse i den officielle tidende (London Gazette).

Juridiske databaser

[Legislation.gov.uk](http://legislation.gov.uk), som forvaltes af National Archives, er det officielle websted for lovgivning i Det Forenede Kongerige.

Legislation.gov.uk giver adgang til Det Forenede Kongeriges lovgivning i alle retsområder (England, Skotland, Wales og Nordirland). Webstedet indeholder al generel lovgivning fra 1988 og frem til i dag, hovedparten af den primære lovgivning frem til 1988, både de oprindelige og ændrede udgaver, og et bredt udvalg af sekundær lovgivning fra 1948 og frem, hvis denne lovgivning stadig er gældende.

Sidste opdatering: 05/06/2017

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.